

Ημερεύουν οι Λέοντες; (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Επί τη ευκαιρία της εορτής του Οσίου πατρός ημών Γερασίμου του ιορδανίτου

Μέσα στην ευλογημένη περίοδο της Σαρακοστής και της προετοιμασίας μας να ζήσουμε τα Άγια Πάθη και την Ανάσταση, τα Σαββατοκυρίακα αποτελούν μια ανάπαυλα και μια ευκαιρία μιας Αναστάσιμης ανάσας. Εκεί που όλα μέχρι την πρωινή προηγιασμένη της Παρασκευής φαντάζουν κάπως θλιβερά και λυπηρά φθάνει το εσπέρας όπου δια των Χαιρετισμών της Θεοτόκου ο παλμός και ο τόνος γίνεται πιο χαρμόσυνος και ηδύς. Και έπειτα ακολουθεί το Σαββατοκυρίακο που το καθένα είναι ξεχωριστό ως προς αυτό που διδάσκει και εορτάζει.

Φέτος, η Δεύτερη Κυριακή των Νηστειών που είναι αφιερωμένη στον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, το μεγάλο εραστή της άσκησης, της ησυχίας και της νοεράς προσευχής, συμπίπτει με την μνήμη ενός άλλου μεγάλου καθηγητού της ερήμου· ισοστάσιου των μεγάλων οσίων θεοφόρων πατέρων Αντωνίου του μεγάλου, Ευθυμίου κ.ά. Στις 4 Μαρτίου, το συναξάρι κοσμείται με τη μνήμη του Αγίου Γερασίμου του Ιορδανίτου, του οποίου η τιμή είναι για όλους μας χαρμόσυνη γιατί διά αυτού, τιμάμε ταυτόχρονα και το μαθητή του, τον όσιο Κυριακό τον Αναχωρητή.

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς από το βίο του οσίου πατρός: τους ασκητικούς του αγώνες, τους αθλητικούς πόνους και τα δάκρυα της μετανοίας του, τη νοερά του προσευχή ή την περιπλάνησή του «εν όρεσι, και ταις σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης»; Όλα θαυμαστά και δύσκολα για εμάς τους κοσμικούς αγωνιστές, που όμως, μας διδάσκουν πολλά τα οποία μπορούμε να μιμηθούμε όχι αντιγράφοντάς τα, αλλά θαυμάζοντάς τα, και προσπαθώντας στο μέτρο των δυνατοτήτων μας.

Όλοι οι βίοι των μεγάλων οσίων, σκιαγραφούν την ασκητική πορεία τους προς την Κάθαρση και το Φωτισμό με αποκυρύφωμα τη Θέωση. Αυτή η οδός, ως «στενή και τεθλιμμένη» δεν είναι στρωμένη απο ροδοπέταλα καλοπέρασης. Αντιθέτως αποτελεί μια «άλογη» πορεία για τα μέτρα του κοσμικού λαϊκού ανθρώπου. Μια τέτοια ζωή διάλεξε και ο όσιος Γεράσιμος να περάσει μέσα στον καύσωνα των σπηλαίων του Ιορδάνη. Η βιοτή του, διαπνεόταν από ασκητικό φρόνημα και πνευματικά αθλήματα που δεν μπορούν να συλληφθούν από τον απλό ανθρώπινο

νου. Ωστόσο, ένα χαρακτηριστικό περιστατικό από τη ζωή του, παρόλη την παραδοξότητά του είναι ταυτόχρονα διδακτικό για κάθε λαϊκό αλλά και μοναχό.

Ο Άγιος Γεράσιμος, ως περιπλανώμενος αγωνιστής που λάτρευε την Ησυχία της ερήμου του Ιορδάνη κάποια στιγμή συνάντησε τυχαία ένα άγριο λιοντάρι. Ο άγριος λέοντας, ήταν πληγωμένος στο πόδι απο ένα καλάμι που καρφώθηκε στο πόδι του και ο πόνος που του προκαλούσε εκφραζόταν με αγριότητα. Ενώπιον λοιπόν του φρικτού αυτού θεάματος, ο όσιος Γεράσιμος με αφοβία και ηρεμία πλησιάσε το λιοντάρι και σαν καλός Σαμαρείτης «εσπλαγχνίσθη» τον πόνον του θηρίου, τον οποίο και του απάλυνε με το να φροντίσει την πληγή του. Παράξενο θέαμα όμως αληθινό. Ο άγιος, λόγω της πνευματικής του κατάστασης που «ετράνωσε την φύσιν των όντων» δεν τρέμει την αγριότητα του θηρίου. Η αγριότητα του ζώου μετατράπηκε σε πλήρη νηφαλιότητα όταν αντίκρυσε ενώπιον του την αγιότητα του δημιουργού του σ' ένα γνήσιο τέκνο του. Είναι πραγματικά πολύ συγκινητική και αξιοθαύμαστη αυτή η οικειότητα που αποκτούν όλοι οι άγιοι με τη κτίση γύρω τους, τα ζώα, τα πουλιά, τη φύση ολόκληρη, στην οποία λόγω της αγιότητας τους αναγνωρίζουν τη σοφία του δημιουργού τους.

Αυτή η μαγεία και η παραδοξότητα πολλών συναξαρίων είναι πολύ συναρπαστική, καθώς αντικρύζουμε πράγματα που ανθρωπίνως προκαλούν έκπληξη. Ο κοινός ανθρώπινος νους είναι πολύ μικρός για να δεχτεί αυτή την παραδοξότητα που

αποτελεί όμως πραγματικότητα ζωής, για όσους έχουν ξεπεράσει τα περιοριστικά όρια της ανθρώπινης λογικής, όπως συνέβη με τον όσιο Γεράσιμο. Το συγκεκριμένο περιστατικό, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση μια ιστορία ενός παραμυθιού αλλά παραπέμπει στην ιστορία της Γενέσεως και συγκεκριμένα στην προ της πτώσεως κατάσταση της ανθρωπότητας. Όλα τα ζώα που δημιούργησε ο Θεός ήταν ήμερα και άκακα αρνία που υπάκουαν στον Αδάμ. Με την πτώση όμως στην αμαρτία από τους πρωτοπλάστους, η ηρεμία μετατρέπεται σε αγριότητα, καθώς το Καλό δίνει την θέση του στο Κακό.

Έτσι λοιπόν και το άγριο θηρίο που συναντά ο όσιος, είναι ένα φυσιολογικά μεταπτωτικό ζώο που αντικρύζοντας μπροστά του ένα αναμάρτητο καινούργιο Αδάμ πλημμυρισμένο από αγάπη ημερεύει. Αυτή είναι η πνευματική δύναμη της αγιότητας, που ημερεύει κάθε τι άγριο και αντιδραστικό. Το ζητούμενο είναι κατά πόσο αντλούμε αυτή την ηρεμία από τον αγίους. Κατά πόσο έχουμε την διαφάνεια του λέοντος; Και κατά πόσο τελικά μας συγκινεί η αγιότητα πολλών συγχρόνων μορφών μαζί με τόσων παλαιών, ώστε να ημερέψουμε και να ταπεινωθούμε; Η μνήμη του οσίου Γερασίμου ας αποτελέσει αφορμή μέσα στη Σαρακοστή ώστε να ημερέψουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, ασκούμενοι κατά του εγωισμού μας που μας εξαγριώνει. Η συντριβή του εγωισμού μας ας μας συμφιλιώσει με το διπλανό μας που είναι και ο Θεός μας ώστε να βιώσουμε το Πάσχα με μυστική αύρα εσωτερικής ηρεμίας και ησυχίας.

Εαν οι λέοντες ημερεύουν πόσο πρέπει να ημερέψουμε εμείς από ό,τι μας ταραάζει και μας εξαγριώνει; Αυτό ας γίνει μια αφορμή παραδειγματισμού και θυσίας του εγωϊσμού μας ώστε με ηρεμία, ησυχία και αληθινή μετάνοια να υποδεχτούμε το Άγιο Πάσχα.